

подиръз мѣлко; като са й спрѣви, дуѓади чи
мѣ поѹлѣкна, зашод солтѣ са стопи въ во-
дата. Други патъ вѣше на тобарено съ вѣлна,
и като минуваше єдна рѣка, лѣгна вѣтрѣ
за да мѣ дуѓади пакъ, но като са напи-
вѣлната съ вода, то вѣки не можи да са
й спрѣви, ами дуѓади тамъ.

14. На вѣзмнитѣ много минуватъ презъ Главата додѣ са наѹчатъ ѿумъ.

Вѣлната грабна єдна вѣца съреніе и
кацна на єдно дрѣво да го іадѣ. Я лиси-
цата ѡ видѣ и отиде подъ дрѣвото и на-
чена да ѡ хвали и да и дѹма: ѿ кѣлко си
хѣбава и напѣта, ты вѣвашъ за царица, но
кажатъ чи си нѣма. Тогаји вѣлната, за-
да покаже чи има гласъ, начена да граби,
и съреніе то падна дольш: а лисицата са
притече та го грабна, ачи са засмѣ и рече:
сїчкото имашъ, ѿ вѣло самъ ѿумъ не машъ,

15. Който са тѣзи не вѣва сиромахъ.

Една землемѣрка, като дуѓадиша, рече
на съновѣтѣ си, чи има закопано имѣни
въ лѣзинто та да идатъ да го ископаатъ

Подиръз.